

ния и, да си кажа правото, сичко, което видѣхъ, твърдѣ ма забавляваше. Селимъ-ефенди на приемаше твърдѣ радостно и любезно. Туряха на да сѣдаме между членовете на сѣдилището отлѣво и отдѣсно председателя, а на Скайлера позволяваха даже да зема участие въ дѣлата и да предлага въпроси на подсѣдимите. Угощаваха на съ кафе и цигари, така щото, като пушахме и пияхме въликолѣпната влага въ хубавите фарфорови, прозрачни, като стъкло, чашки, преспокійно слушахме четението на дългите свидѣтелски показания на турски языкъ, като размѣнявахме сегисъ-тогисъ комплементи съ Селима. Сѣда състоеше отъ десетъ или дванадесетъ членове турци и християне, които стояха на мендерите. Макаръ, че болшинството на сѣдиите бѣха турци, но това обстоятелство нѣмаше важно значение, защото това сѣдилище нѣмаше никаква властъ, като изключимъ Селимъ-ефенди, който самъ-си сичко правяше. Посѣдимите имаха адвокатъ, който казваше нѣколко думи въ тѣхна защита, като утвърждаваше, че тѣ сѣ така глупави и невежественни, щото биле постѣпили безсжзвателно, и за това, споредъ неговото мнѣние, най-добрѣ е да ги освободятъ. Защитата, както ни разказваха, никога не е излизала вънъ отъ тия граници и адвокатина не са е опитвалъ нито веднашъ да отблжне приводимите обвинения. Той признавалъ виновността имъ и само просилъ отъ сѣда милость. Той бѣше бжлгаринъ и, както сетнѣ са научихме, билъ единъ отъ тия бжлгаре, който предали възстанниците на турското правителство. За това, той би можалъ да защитава прекрасно посѣдимите, ако да не са боеше да загуби главата си и ако самите негови